

GEORGE R.R. MARTIN

ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΦ

Από τον συγγραφέα του Game of Thrones

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΛΟΙΜΩΝ

«Οχι» είπε emphaticά ο Κατζ Νέβις στους υπόλοιπους. «Αυτό αποκλείεται. Είναι σκέτη ηλιθιότητα ν' ανακατέψουμε οποιαδήποτε απ' τις μεγάλες διαστρικές εταιρείες».

«Ωχού, ανοησίες» του πέταξε η Σελίζ Βάαν. «Πρέπει να φτάσουμε ως εκεί, έτσι δεν είναι; Άρα χρειαζόμαστε ένα σκάφος. Έχω μισθώσει σκάφη από τη Στάρολιπ στο παρελθόν και είναι εξαιρετικά άνετα. Τα πληρώματα είναι ευγενικά και τα γεύματά τους κάτι παραπάνω από επαρκή».

Ο Νέβις τής έριξε ένα επιτιμητικό βλέμμα. Είχε το κατάλληλο πρόσωπο γι' αυτή τη δουλειά – σκληρό και γωνιώδες, με μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω και κολλημένα στο κρανίο του, μια μύτη σαν γιαταγάνι και μικρά, μαύρα μάτια που ήταν μισοκρυμμένα κάτω από πυκνά μαύρα φρύδια. «Να ρωτήσω για τι σκοπό είχες μισθώσει τα εν λόγω σκάφη;»

«Για ερευνητικά ταξίδια, φυσικά» αποκρίθηκε η Σελίζ Βάαν. Πήρε ακόμα ένα κρεμώδες μπαλάκι από το πιάτο μπροστά της, με τον αντίχειρα και τον δείκτη, το έφερε με ντελικάτες κινήσεις στο ύψος του στόματός της κι ύστερα το 'κανε μια χαψιά. «Έχω επιβλέψει πολλές σημαντικές αποστολές. Μου παρείχε χρηματοδότηση το Κέντρο».

«Ας υποδείξω λοιπόν το ηλιθιωδώς προφανές» είπε ο Νέβις. «Δεν πρόκειται για ερευνητική αποστολή. Δεν πάμε να χώσουμε τη μύτη μας στο πώς ζευγαρώνουν τα μέλη κάποιας πρωτόγονης φυλής. Δεν πάμε να σκαλίσουμε ερείπια για κάποιο

χαμένο κομμάτι γνώσης, που δεν θα μπορούσε να έχει το παραμικρό ενδιαφέρον για οποιονδήποτε εχέφρονα άνθρωπο – όπως έχεις συνηθίσει να κάνεις εσύ. Αυτή η μικρή συνωμοσία που ετοιμάζουμε έχει ως στόχο να κυνηγήσουμε έναν θησαυρό σχεδόν αδιανόητης αξίας. Επίσης, αν τον βρούμε, δεν έχουμε την παραμικρή πρόθεση να τον παραδώσουμε στις αρμόδιες αρχές. Γι' αυτό έχετε ανάγκη εμένα: ώστε να φροντίσω για την πώλησή του μέσα από όχι και τόσο νόμιμες οδούς. Είστε μάλιστα τόσο δύσπιστοι απέναντί μου, ώστε αρνείστε να μου πείτε πού διάολο βρίσκεται αυτό το πράγμα, μέχρι να είμαστε ήδη καθοδόν. Ο Λάιον έφτασε να προσλάβει σωματοφύλακα. Ας είναι – καρφί δεν μου καίγεται. Βάλτε το όμως καλά στο μυαλό σας: Δεν είμαι ο μοναδικός αναξιόπιστος άντρας στον ΣανΝτέλορ. Εδώ μιλάμε για τεράστια κέρδη και τεράστια ισχύ. Αν συνεχίσεις να φλυαρείς για τα *γεύματα*, προτιμώ να φύγω. Έχω καλύτερα πράγματα να κάνω απ' το να μετράω τα προγούλια σου».

Η Σελίζ Βάαν ρουθούνισε περιφρονητικά. Ήταν μια χο-ντρή, στρογγυλή γυναίκα με κόκκινη μούρη και το ρουθούνισμά της ήταν υγρό και ηχηρό. «Η Στάρσλιπ είναι μια ευυπόληπτη εταιρεία» είπε. «Άλλωστε, οι νόμοι περί ναυαγίων–»

«Δεν έχουν καμία σημασία» την έκοψε ο Νέβις. «Άλλους νόμους έχουμε εδώ στον ΣανΝτέλορ, άλλους νόμους στον Κλερόνομας, άλλους στον Μάγια, και κανένας απ' αυτούς δεν έχει την παραμικρή σημασία. Ακόμα κι αν ίσχυαν οι νόμοι του ΣανΝτι, τα εύρετρα θ' ανέρχονταν το πολύ στο ένα τέταρτο της αξίας – αν μας έδιναν δηλαδή το οτιδήποτε. Αν υποθέσουμε πως το λεγόμενο άστρο των λοιμών είναι πράγματι αυτό που νομίζει ο Λάιον, κι αν υποθέσουμε πως λειτουργεί ακόμη,

όποιος το θέσει υπό τον έλεγχό του θ' αποκτήσει ασύγκριτη στρατιωτική υπεροχή σε αυτό τον αστρικό τομέα. Να 'στε βέβαιοι πως η Στάρσλιπ και οι υπόλοιπες διαστρικές είναι εξίσου άπληστες κι αδίστακτες μ' εμένα. Επιπλέον, είναι αρκετά μεγάλες και ισχυρές ώστε οι πλανητικές κυβερνήσεις να παρακολουθούν την κάθε τους κίνηση. Σε περίπτωση που σας διέφυγε, να σας θυμίσω πως είμαστε μονάχα τέσσερις – πέντε, αν λάβεις υπόψη και τη μισθοφόρο» είπε δείχνοντας με το κεφάλι τη Ρίκα Ντόνσταρ, η οποία του χάρισε ένα παγερό χαμόγελο. «Ένα μεγάλο σκάφος διαστρικής εταιρείας έχει πέντε σεφ μόνο για τα γλυκά. Ακόμα και σ' ένα μικρό ταχυδρομικό, θα υστερούσαμε αριθμητικά σε σχέση με το πλήρωμα. Πιστεύετε, έστω και για μια στιγμή, πως μόλις έβλεπαν τι είχαμε στην κατοχή μας θα μας άφηναν να το κρατήσουμε;»

«Αν μας κλέψουν, θα τους κάνουμε μήνυση» είπε η χοντρή ανθρωπολόγος, μ' ένα ίχνος παιδιάστικής οργής στη φωνή της. Πήρε το τελευταίο κρεμώδες μπαλάκι.

Ο Κατζ Νέβις γέλασε απαξιωτικά. «Σε ποιο δικαστήριο; Σε ποιον πλανήτη; Κατ' αρχάς, υποθέτεις πως θα μας άφηναν ζωντανούς, πράγμα μάλλον απίθανο. Είσαι μια εντυπωσιακά ανόητη και άσχημη γυναίκα».

Όλη αυτή την ώρα, ο Τζέφρι Λάιον άκουγε τον καβγά με μια αμήχανη έκφραση στο πρόσωπό του. «Ελάτε, ελάτε» παρενέβη επιτέλους. «Δεν υπάρχει λόγος για τέτοιους χαρακτηρισμούς, Νέβις. Συνέταιροι είμαστε στο κάτω κάτω». Ο Λάιον ήταν ένας κοντός, τετράγωνος άντρας που φορούσε ένα στρατιωτικό σακάκι από μεταμορφικό ύφασμα, διακοσμημένο με σιρίτια από κάποια ξεχασμένη εκστρατεία. Μέσα στο υποφωτισμένο εστιατόριο, το σακάκι είχε πάρει ένα χρώμα γκρίζο

σαν της σκόνης, γκρίζο σαν τη γενειάδα του Λάιον, που ήταν φουντωτή κι είχε σχήμα φτυαριού. Στο πλατύ, με αρχές καράφλας μέτωπό του υπήρχε ένα λεπτό στρώμα ιδρώτα. Ο Κατζ Νέβις τού προκαλούσε νευρικότητα – ήταν άλλωστε ένας διαβόητος άντρας. Ο Λάιον στράφηκε στους υπόλοιπους για υποστήριξη.

Η Σελίζ Βάαν στραβομουτσούνιασε και κάρφωσε τα μάτια της στο άδειο πιάτο, λες και το βλέμμα της μπορούσε να το ξαναγεμίσει με κρεμώδη μπαλάκια. Η Ρίκα Ντόνσταρ – «η μισθοφόρος» όπως την είχε αποκαλέσει ο Νέβις – έγειρε στο κάθισμά της μ' ένα σαρδόνιο βλέμμα στα έντονα, πράσινα μάτια της. Κάτω από τη μουντή μονοκόμματη φόρμα της και το γυαλιστερό γιλέκο από πλεχτό ατσάλι, το μακρύ, σκληρωγωγημένο κορμί της έδειχνε χαλαρό, σχεδόν νωθρό. Της ήταν αδιάφορο αν οι εργοδότες της ήθελαν να τσακώνονται όλη νύχτα, ή και την επόμενη μέρα ακόμα.

«Οι προσβολές δεν εξυπηρετούν σε τίποτα» είπε ο Ανιτάς. Ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς τι σκεφτόταν το κυβερνοειδές· το πρόσωπό του ήταν ένα αμάλγαμα μετάλλου, διάφανου πλαστικού και σάρκας, με πολύ περιορισμένη εκφραστικότητα. Τα γυαλιστερά δάχτυλα του δεξιού χεριού, από μπλε ανοξείδωτο ατσάλι, ήταν πλεγμένα με τα σάρκινα του αριστερού, στο χρώμα της μόκας. Κοίταξε εξεταστικά τον Νέβις με δυο μάτια από λαμπερό ασημί μέταλλο, που κινούνταν ελαφρά μέσα στις μαύρες πλαστικές τους κόγχες. «Ο Κατζ Νέβις παρέθεσε μερικά βάσιμα επιχειρήματα. Έχει εμπειρία σε τέτοια ζητήματα, ενώ εμείς όχι. Τι νόημα έχει να τον συμπεριλάβουμε στο εγχείρημα, αν δεν έχουμε σκοπό να λάβουμε υπόψη τις συμβουλές του;»

«Πολύ σωστά» συμφώνησε ο Τζέφρι Λάιον. «Τι προτείνεις λοιπόν, Νέβις; Αφού πρέπει ν' αποφύγουμε τις διαστρικές εταιρείες, πώς θα φτάσουμε στο άστρο των λοιμών;»

«Χρειαζόμαστε σκάφος» είπε η Σελίζ Βάαν, διατυπώνοντας υψηλόφωνα το προφανές.

Ο Κατζ Νέβις χαμογέλασε. «Οι διαστρικές δεν είναι οι μόνες που 'χουν σκάφη. Γι' αυτό πρότεινα σήμερα να συναντηθούμε εδώ κι όχι στο γραφείο του Λάιον. Αυτό το καταγώγιο βρίσκεται κοντά στο διαστημοδρόμιο. Είμαι βέβαιος πως ο άντρας που χρειαζόμαστε θα περάσει αποδώ».

Ο Τζέφρι Λάιον φάνηκε να διστάζει. «Κάποιος ανεξάρτητος δηλαδή; Μερικοί απ' αυτούς είναι εμ... μάλλον κακόφημοι».

«Το ίδιο κι εγώ» του θύμισε ο Νέβις.

«Παρ' όλα αυτά έχω ακούσει ιστορίες για λαθρεμπόριο, ακόμα και πειρατεία. Θέλουμε πραγματικά να πάρουμε τέτοιο ρίσκο, Νέβις;»

«Κανένα ρίσκο δεν θέλουμε να πάρουμε» είπε ο Κατζ Νέβις «ούτε και θα το κάνουμε. Το ζήτημα είναι να γνωρίζεις τα σωστά άτομα, κι εγώ γνωρίζω πολύ κόσμο: τόσο τα σωστά άτομα, όσο και τα λάθος». Έκανε ένα μικρό νεύμα με το κεφάλι του. «Να, βλέπετε εκεί, τέρμα πίσω, τη μελαψή γυναίκα που φοράει όλα αυτά τα μαύρα κοσμήματα; Αυτή είναι η Τζέσαμιν Κέιτζ, καπετάνιος του Ριψοκίνδυνου Εγχειρήματος. Αναμφίβολα εκείνη θα μας νοίκιαζε το σκάφος της – και σε πολύ λογική τιμή, μάλιστα».

Η Σελίζ Βάαν έστριψε το κεφάλι της για να κοιτάξει. «Αυτήν εννοούσες; Ελπίζω το σκάφος της να έχει βαρυντικό πλέγμα. Η έλλειψη βαρύτητας μου προκαλεί ναυτία».

«Πότε σκοπεύεις να την προσεγγίσεις;» ρώτησε ο Τζέφρι Λάιον.

«Δεν σκοπεύω να την προσεγγίσω» αποκρίθηκε ο Κατζ Νέβις. «Ναι, έχω χρησιμοποιήσει την Τζέσαμιν για να μου μεταφέρει φορτία μια δυο φορές, όμως δεν θα διακινδύνευα ποτέ να ταξιδέψω ο ίδιος με το σκάφος της, και σε καμία περίπτωση δεν θα την ενέπλεκα σε κάτι τόσο μεγάλο. Το Ριψοκίνδυνο Εγχείρημα έχει πλήρωμα εννέα ατόμων – φτάνουν και περισσότεροι για να κάνουν καλά εμένα και τη μισθοφόρο. Δίχως παρεξήγηση, Λάιον, σε μια τέτοια περίπτωση οι υπόλοιποι δεν μετράτε».

«Σε πληροφορώ πως εγώ είμαι στρατιώτης» είπε ο Τζέφρι Λάιον θιγμένος. «Έχω πάρει μέρος σε μάχη».

«Πριν από εκατό χρόνια» αντέτεινε ο Νέβις. «Όπως είπα: Οι υπόλοιποι δεν μετράτε και η Τζέσαμιν θα μας σκοτώνει όλους δίχως τον παραμικρό δισταγμό». Τους κοίταξε έναν έναν με τα μικρά, μαύρα μάτια του. «Γι' αυτό με χρειάζεστε. Δίχως εμένα, είστε αρκετά αφελείς για να πάτε να μισθώσετε το σκάφος της Τζέσαμιν ή κάποιας διαστρικής εταιρείας».

«Η ανιψιά μου υπηρετεί στο σκάφος ενός πολύ επιτυχημένου ανεξάρτητου εμπόρου» είπε η Σελίζ Βάαν.

«Και το όνομα αυτού;» ρώτησε ο Κατζ Νέβις.

«Νόα Γουάκερφας» είπε εκείνη. «Το σκάφος του είναι ο Κόσμος των Ευκαιριών».

Ο Νέβις έγνεψε με το κεφάλι. «Ο χοντρο-Νόα» είπε «Ε, ρε, γέλια που θα κάναμε. Ν' αναφέρω κατ' αρχάς πως το *δικό του* σκάφος βρίσκεται διαρκώς σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας – αλλιώς θα πέθαινε ο γερο-έκφυλος. Όχι πως έχει σημασία. Ομολογουμένως, ο Γουάκερφας δεν είναι ιδιαίτερα αιμο-

σταγής. Θα 'χαμε πενήντα-πενήντα πιθανότητες να μη μας σκοτώσει. Είναι ωστόσο απ' τους πιο άπληστους και πανούργους. Στην καλύτερη περίπτωση, θα 'βρισκε τρόπο να πάρει ίσο μερίδιο μ' εμάς από τον θησαυρό. Στη χειρότερη, θα τον κρατούσε όλο για τον εαυτό του. Επίσης, το σκάφος του έχει είκοσι άτομα πλήρωμα – όλες γυναίκες. Έχεις ρωτήσει ποτέ την ανιψιά σου ποια ακριβώς είναι τα καθήκοντά της;»

Η Σελίζ Βάαν έγινε κατακόκκινη. «Γιατί είμαι υποχρεωμένη ν' ακούω τα υπονοούμενα αυτού του άντρα;» ρώτησε τον Λάιον. «Όλα αυτά ξεκίνησαν από τη δική μου ανακάλυψη. Δεν ανέχομαι προσβολές από έναν τριτοκλασάτο τραμπούκο, Τζέφρι».

Ο Λάιον μόρφασε δύσθυμα. «Ελάτε τώρα, αρκετά μ' αυτούς τους καβγάδες. Νέβις, δεν υπάρχει λόγος να κάνεις επίδειξη των γνώσεών σου. Γι' αυτές άλλωστε σε συμπεριλάβαμε στο εγχείρημα, κι είμαι σίγουρος πως κανείς δεν αμφισβητεί τη χρησιμότητά σου. Πρέπει να 'χεις κάποιον κατά νου που μπορεί να μας μεταφέρει στο άστρο των λοιμών, σωστά;»

«Φυσικά» κατένευσε ο Νέβις.

«Ποιον;» ρώτησε ο Ανιτάς.

«Ο τύπος είναι ένα είδος ανεξάρτητου εμπόρου. Όχι και πολύ επιτυχημένος. Ελλείπει φορτίου, έχει ξεμείνει στον Σαν-Ντέλορ εδώ και μισό τυπικό έτος. Θαρρώ πως θα 'χει αρχίσει ν' απελπίζεται, αρκετά ώστε ν' αρπάξει αυτή την ευκαιρία. Έχει ένα μικρό τλαιπωρημένο σκάφος, μ' ένα μεγάλο, γελοίο όνομα. Δεν είναι σκάφος πολυτελείας, όμως θα μας πάει ως εκεί, κι αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία. Δεν έχουμε ν' ανησυχούμε για πλήρωμα, μόνος του είναι. Κι αυτός... ε, είναι κι ο ίδιος λίγο κωμικός. Δεν θα μας δημιουργήσει προβλήματα. Είναι μεγαλόσωμος αλλά μαλθακός – μέσα κι έξω. Άκουσα πως έχει

γάτες για κατοικίδια. Δεν πολυσυμπαθεί τους ανθρώπους. Πίνει πολλή μπίρα και τρώει υπερβολικά. Νομίζω πως ούτε όπλο δεν κουβαλάει. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, ίσα που βγάζει τα προς το ζην, πετώντας από πλανήτη σε πλανήτη και πουλώντας εξωφρενικά, άχρηστα μπιχλιμπίδια από το ταλαιπωρημένο σκάφος του. Ο Γουάκερφας τον θεωρεί τελείως γελοίο. Ακόμα κι αν κάνει λάθος όμως, τι μπορεί να μας κάνει ένας μόνο άντρας; Ακόμα κι αν απειλήσει να μας αναφέρει στις αρχές, η μισθοφόρος κι εγώ μπορούμε να τον ταΐσουμε στις γάτες του».

«Αρκετά, Νέβις! Αυτό δεν το δέχομαι!» διαμαρτυρήθηκε ο Τζέφρι Λάιον. «Δεν θέλω σκοτωμούς κατά τη διάρκεια του εγχειρήματος».

«Σοβαρά;» είπε ο Νέβις. Έγνεψε με το κεφάλι προς τη Ρίκα Ντόνσταρ. «Αυτήν γιατί την προσέλαβες τότε;» Το χαμόγελό του είχε κάτι το απαίσιο· εκείνη το ανταπέδωσε μ' ένα μειδίαμα όλο μοχθηρία και χλεύη. «Ορίστε» είπε ο Νέβις. «Το 'ξερα πως ήρθαμε στο σωστό μέρος. Να ο άνθρωπός μας».

Μ' εξαίρεση τη Ρίκα Ντόνσταρ, κανείς από τους άλλους συνωμότες δεν ήξερε να κάνει διακριτικές κινήσεις. Οι υπόλοιποι τρεις γύρισαν και κάρφωσαν τα βλέμματά τους στην πόρτα και στον άντρα που μόλις είχε μπει. Ήταν πανύψηλος, δυόμισι μέτρα σχεδόν, και το μεγάλο, πλαδαρό στομάχι του φούσκωνε πάνω από μια λεπτή μεταλλική ζώνη. Είχε μεγάλα χέρια, ένα μακρύ, αλλόκοτα ανέκφραστο πρόσωπο και το σώμα του είχε μια άβολη, άκαμπτη στάση. Το δέρμα του ήταν κάτασπρο σαν ξασπρισμένο κόκαλο, δίχως την παραμικρή τρίχα. Φορούσε γυαλιστερό μπλε παντελόνι κι ένα βαθύ βυσσινί πουκάμισο με φουσκωτά μανίκια, που είχαν αρχίσει να ξεφτίζουν στις άκρες.

Πρέπει να ένιωσε τα βλέμματα καρφωμένα πάνω του, διότι γύρισε το χλωμό, ανέκφραστο πρόσωπό του και τους κοίταξε. Συνέχισε να τους κοιτάζει, μέχρι που η Σελίζ Βάαν απέστρεψε πρώτη το βλέμμα, έπειτα ο Τζέφρι Λάιον και τελικά ο Ανιτάς. «Ποιος είναι;» ρώτησε τον Κατζ Νέβις το κυβερνοειδές.

«Ο Γουάκερφας τον αποκαλεί Τάφι» είπε ο Νέβις. «Απ' όσο ξέρω, το κανονικό του όνομα είναι Χάβιλαντ Ταφ».

Ο Χάβιλαντ Ταφ αφαίρεσε από το ταμπλό το τελευταίο πράσινο αστρικό οχυρό, με μια κίνηση τόσο λεπτεπίλεπτη που αποτελούσε σκέτη παραφωνία για το μεγάλο του μέγεθος. Ύστερα ίσιωσε το κορμί του και κοίταξε το ταμπλό του παιχιδιού με ικανοποίηση. Ολόκληρο το αστρικό σμήνος ήταν κόκκινο: καταδρομικά, θωρηκτά, αστρικά οχυρά και αποικίες, όλα κατακόκκινα. «Θαρρώ πως η νίκη είναι δική μου» είπε.

«Για μια ακόμα φορά» είπε η Ρίκα Ντόνσταρ. Τεντώθηκε για να λύσει τους κόμπους που είχαν σχηματιστεί στα μέλη της, από τις ώρες που είχε περάσει σκυμμένη πάνω από το παιχνίδι. Είχε τη θανάσιμη χάρη μιας λείανας και κάτω απ' το ασημί γιλέκο από πλεχτό ατσάλι, στο ύψος του ώμου, είχε θηκαρωμένο τον διατηρητή της.

«Να αποτολμήσω την πρόταση μιας ακόμα παρτίδας;» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ.

Η Ντόνσταρ γέλασε. «Όχι, ευχαριστώ» είπε. «Είσαι υπερβολικά καλός. Είμαι γεννημένη τζογαδόρος, όμως μ' εσένα δεν είναι καν τζόγος. Κουράστηκα να χάνω».

«Στάθηκα ιδιαίτερα τυχερός στις παρτίδες που παίξαμε

μέχρι τώρα» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ. «Το δίχως άλλο, η τύχη μου θα έχει πια στερέψει και στην επόμενη απόπειρά σας θα συνθλίψετε τον δύσμοιρο στρατό μου».

«Ω, ναι, το δίχως άλλο» αποκρίθηκε η Ρίκα Ντόνσταρ μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Θα μου επιτρέψεις ν' αναβάλω την επόμενη απόπειρα μέχρι η βαρεμάρα μου να φτάσει σε τελικό στάδιο. Τουλάχιστον είμαι καλύτερη από τον Λάιον. Καλά δεν τα λέω, Τζέφρι;»

Ο Τζέφρι Λάιον ήταν καθισμένος σε μια γωνία της αίθουσας ελέγχου του σκάφους, μελετώντας μια στοίβα παλιά στρατιωτικά έντυπα. Το σακάκι του από μεταμορφικό ύφασμα είχε πάρει το ίδιο καφετί χρώμα με το χώρισμα από συνθετικό ξύλο πίσω του. «Το παιχνίδι δεν παίζεται σύμφωνα με πραγματικές στρατιωτικές αρχές» είπε με μια νότα ενόχλησης στη φωνή του. «Χρησιμοποίησα τις ίδιες τακτικές με τον Στέφαν Κόμπαλτ Νόρθσταρ, όταν ο 13^{ος} Ανθρώπινος Στόλος περικύκλωσε τον Χρακέαν. Υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, η αντεπίθεση του Ταφ ήταν τελείως λανθασμένη. Αν οι κανόνες είχαν γραφτεί σωστά, θα έπρεπε να έχει υποστεί συντριπτική ήττα».

«Πράγματι» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ. «Έχετε ένα σαφές πλεονέκτημα, κύριε. Άλλωστε εσείς είστε ένας ειδήμων της στρατιωτικής ιστορίας, ενώ εγώ δεν είμαι παρά ένας ταπεινός έμπορος. Δεν έχω τη δική σας εξοικείωση με τις μεγάλες ιστορικές εκστρατείες. Υπήρξα στ' αλήθεια τυχερός που, ως τώρα, τα ελαττώματα του ίδιου του παιχνιδιού, σε συνδυασμό με μια σειρά από εκπληκτικά ευνοϊκές συγκυρίες, κατάφεραν ν' αντισταθμίσουν την άγνοιά μου. Θα ήμουν ωστόσο ευγνώμων για την ευκαιρία να βελτιώσω την κατανόησή μου των στρατιωτικών αρχών. Εάν έχετε την καλή διάθεση να δοκιμάσετε ακόμα

μια φορά το παιχνίδι, θα μελετήσω με μεγάλη προσοχή τις ευφυείς στρατηγικές σας, ώστε στο μέλλον να έχω, ίσως, τη δυνατότητα να ενσωματώσω μια πιο έγκυρη και αυθεντική προσέγγιση στη δική μου, φτωχή στρατηγική».

Ο Τζέφρι Λάιον, του οποίου ο ασημένιος στόλος ήταν ο πρώτος που εξαλειφόταν σε κάθε παιχνίδι που είχαν παίξει την τελευταία εβδομάδα, ξερόβηξε αμήχανα. «Ναι, εμ, κοίταξε να δεις, Ταφ...» άρχισε να λέει.

Από τη δύσκολη θέση τον έβγαλε μια ξαφνική τοιρίδα κι ένας οχετός από βρισιές, που προέρχονταν από το διπλανό τμήμα του σκάφους. Ο Χάβιλαντ Ταφ πετάχτηκε αμέσως όρθιος και η Ρίκα Ντόνσταρ τον ακολούθησε.

Βγήκαν στον διάδρομο την ίδια ακριβώς στιγμή που η Σελίζ Βάαν έβγαине σκουντουφλώντας από την καμπίνα, κυνηγώντας μια μικρή, σβέλτη, ασπρόμαυρη μορφή, που τους προσπέρασε τρέχοντας και χώθηκε στην αίθουσα ελέγχου. «Πιάστε το!» τσίριξε η Βάαν. Το πρόσωπό της ήταν κόκκινο και πρησμένο κι εκείνη έδειχνε έξαλλη.

Η πόρτα ήταν μικρή κι ο Χάβιλαντ Ταφ μεγαλόσωμος. «Να ρωτήσω για ποιον λόγο ακριβώς;» ρώτησε κλείνοντάς της τον δρόμο.

Η ανθρωπολόγος έδειξε την αριστερή της παλάμη. Πάνω της υπήρχαν τρεις μικρές, βαθιές γρατζουνιές που ανέβλυζαν αίμα. «Κοίτα τι μου έκανε!» είπε.

«Βλέπω» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ. «Κι εσείς τι της κάνατε;»

Από την καμπίνα βγήκε ο Κατζ Νέβις, μ' ένα λεπτό, αδιόρατο χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Την άρπαξε για να την πετάξει στην άλλη άκρη του δωματίου» είπε.

«Ήταν πάνω στο κρεβάτι μου!» είπε η Σελίζ Βάαν. «Ήθε-

λα να πάρω έναν υπνάκο κι αυτό το καταραμένο πλάσμα κοιμόταν πάνω στο κρεβάτι μου!» Στράφηκε απότομα στον Νέβις. «Κι εσύ άσε τα ειρωνικά γελάκια. Δεν φτάνει που 'μαστε όλοι στριμωγμένοι σ' αυτό το μικρό, θλιβερό σκάφος. Αρνούμαι να μοιράζομαι τον λιγοστό διαθέσιμο χώρο με τα βρομερά ζώα αυτού του απαράδεκτου ανθρώπου. Εσύ φταις για όλα, Νέβις. Εσύ μας έμπλεξες σ' αυτή την ιστορία! Κάνε κάτι λοιπόν. Απαιτώ ν' αναγκάσεις τον Ταφ να ξεφορτωθεί αυτά τα μοχθηρά παράσιτα, μ' ακούς; Το απαιτώ!»

«Συγγνώμη» είπε η Ρίκα Ντόνσταρ πίσω από τον Ταφ. Εκείνος της έριξε μια ματιά κι έκανε στην άκρη. «Όταν μιλούσες για μοχθηρά παράσιτα, εννοούσες κάτι σαν κι αυτό;» ρώτησε η Ντόνσταρ μ' ένα πλατύ χαμόγελο, καθώς έβγαινε στον διάδρομο. Με το αριστερό χέρι κρατούσε έναν γάτο πάνω στο στήθος της και με το δεξί τον χαίδευε. Ήταν ένας πελώριος αρσενικός, με μακρύ, μαλακό γκρίζο τρίχωμα και υπεροπτικά κίτρινα μάτια. Πρέπει να ζύγιζε γύρω στα δέκα κιλά, όμως η Ρίκα τον σήκωνε με χαρακτηριστική ευκολία, λες κι ήταν γατάκι. «Τι προτείνεις δηλαδή να κάνει ο Ταφ τον γερο-Μανιτάρη;» ρώτησε καθώς ο γάτος άρχισε να γουργουρίζει.

«Το άλλο ήταν που με χτύπησε, το ασπρόμαυρο» είπε η Σελίζ Βάαν «όμως κι αυτός εδώ δεν είναι καλύτερος. Κοίτα το πρόσωπό μου! Κοίτα τι μου κάνανε! Ίσα που μπορώ ν' αναπνεύσω κι έχω γεμίσει παντού εξανθήματα. Όποτε προσπαθώ να κοιμηθώ λιγάκι, ξυπνάω μ' ένα απ' αυτά καθισμένο στο στήθος μου. Χθες έτρωγα ένα κατιτίς και τ' άφησα κάτω για μια στιγμή μονάχα. Μόλις γύρισα, βρήκα το ασπρόμαυρο να 'χει αναποδογυρίσει το πιάτο και να στριφογυρίζει τα πικάντικα πιτάκια μου μες στη βρομιά, λες κι ήταν παιχνίδια! Τίποτα

δεν είναι ασφαλές απ' αυτά τα ζώα. Έχω χάσει δύο γραφίδες φωτός, το καλύτερο δαχτυλίδι για το μικρό μου δάχτυλο και τώρα *αυτό*. Δέχτηκα *επίθεση*! Είναι πραγματικά ανυπόφορο. Επιμένω: Αυτά τα καταραμένα ζώα πρέπει να τοποθετηθούν άμεσα στο αμπάρι του σκάφους. *Άμεσα*, μ' ακούς;»

«Σας διαβεβαιώνω πως η ακοή μου είναι απόλυτα επαρκής» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ. «Αν τα απολεσθέντα σας δεν έχουν βρεθεί μέχρι το τέλος του ταξιδιού, μετά χαράς να σας αποζημιώσω για την αξία τους. Πολύ φοβάμαι ωστόσο πως πρέπει ν' αρνηθώ το αίτημά σας αναφορικά με τον Μανιτάρη και τη Λαίλαπα».

«Είμαι επιβάτης σ' αυτό το γελοίο σκάφος!» ούρλιαξε η Σελίζ Βάαν.

«Είναι αναγκαίο να προσβάλλετε και τη νοημοσύνη μου πέρα από την ακοή μου;» ρώτησε ο Ταφ. «Η ιδιότητά σας εδώ ως επιβάτη είναι προφανής, κυρία μου· δεν είναι αναγκαίο να μου τη θυμίσετε. Επιτρέψτε μου όμως να σας θυμίσω εγώ πως αυτό το μικρό σκάφος, το οποίο προσβάλλετε με τέτοια άνεση, είναι τόσο το σπίτι μου όσο και το μέσο βιοπορισμού μου – και η κατάστασή του είναι αυτή που είναι. Περαιτέρω, παρότι είστε αναμφίβολα επιβάτης και άρα απολαμβάνετε ορισμένα δικαιώματα, ο Μανιτάρης και η Λαίλαπα είναι λογικό να απολαμβάνουν πολύ περισσότερα, καθότι αυτός είναι, ούτως ειπείν, ο μόνιμος τόπος κατοικίας τους. Δεν συνηθίζω να παίρνω επιβάτες στην Αφθονία Εξαίρετων Αγαθών σε Τιμές Ευκαιρίας. Όπως θα έχετε παρατηρήσει, ο διαθέσιμος χώρος επαρκεί οριακά για τις δικές μου ανάγκες. Δυστυχώς, προσφάτως έχω υποστεί διάφορες επαγγελματικές τρικυμίες και δεν χωρά καμία αμφιβολία πως, όταν ήρθε σε επαφή μαζί μου ο Κατζ Νέ-

βις, το απόθεμα χρημάτων μου όδευε προς την ανεπάρκεια. Έχω καταβάλει κάθε προσπάθεια να σας φιλοξενήσω σε τούτο το σκάφος που τόσο κακολογείτε, σε βαθμό που παραχώρησα την καμπίνα του σκάφους ως συλλογικό σας κατάλυμα, τοποθετώντας το δικό μου, πενιχρό κρεβάτι στην αίθουσα ελέγχου. Παρά την αδιαμφισβήτητη ένδειά μου, αρχίζω πλέον να μετανιώνω βαθιά την ανόητη και αλτρουιστική μου παρόρμηση ν' αποδεχτώ αυτό το μίσθωμα, ειδικά εφόσον η πληρωμή που έλαβα οριακά κάλυψε το κόστος ανεφοδιασμού του σκάφους σε καύσιμα και άλλες προμήθειες, καθώς και τον φόρο προσεδάφησης του ΣανΝτι. Πολύ φοβούμαι πως εκμεταλλευτήκατε στο έπακρο την αφέλειά μου. Παρ' όλα αυτά, είμαι άνθρωπος που κρατάει τον λόγο του και θα κάνω ό,τι περνά από το χέρι μου για να σας μεταφέρω στον μυστηριώδη προορισμό σας. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, είναι αναγκαίο ν' ανεχτείτε τον Μανιτάρη και τη Λαίλαπα, όπως ακριβώς ανέχομαι κι εγώ εσάς».

«Αυτό είναι πρωτάκουστο!» δήλωσε η Σελίζ Βάαν.

«Για σας, αναμφίβολα» αποκρίθηκε ο Χάβιλαντ Ταφ.

«Δεν πρόκειται ν' ανεχτώ άλλο αυτή την κατάσταση» είπε η ανθρωπολόγος. «Δεν υπάρχει λόγος να 'μαστε όλοι στριμωγμένοι στο ίδιο δωμάτιο, σαν στρατιώτες σε στρατώνα. Το σκάφος δεν έδειχνε τόσο μικρό απέξω». Έδειξε με το παχουλό της χέρι. «Πού οδηγεί αυτή η πόρτα;» απαίτησε να μάθει.

«Στους αποθηκευτικούς χώρους» είπε ατάραχος ο Χάβιλαντ Ταφ. «Είναι δεκαέξι στον αριθμό και, ομολογουμένως, ακόμα κι ο μικρότερος από αυτούς έχει τον διπλάσιο χώρο από την ταπεινή καμπίνα μου».

«Αχά!» είπε η Βάαν. «Κι είναι όλοι αυτοί γεμάτοι φορτία;»

«Το αμπάρι δεκαέξι είναι ασφυκτικά γεμάτο με πλαστικά αντίγραφα από κουγκλιανές μάσκες οργίων, τις οποίες δεν κατάφερα δυστυχώς να πουλήσω πίσω στον ΣανΝτέλορ, γεγονός για το οποίο κατηγορώ αποκλειστικά τον Νόα Γουάκερφας, ο οποίος χτύπησε τις τιμές μου, στερώντας μου έτσι την όποια μικρή ελπίδα για κάποιο κέρδος. Στο αμπάρι δώδεκα έχω αποθηκευμένα ορισμένα προσωπικά αντικείμενα, ετερόκλητο εξοπλισμό, συλλεκτικά αντικείμενα και άλλα μικροπράγματα. Το υπόλοιπο σκάφος είναι σχετικά άδειο, κυρία μου».

«Εξαιρετικά!» αναφώνησε η Σελίζ Βάαν. «Σ' αυτή την περίπτωση, θα μετατρέψουμε τα μικρότερα αμπάρια σε δωμάτια για τον καθέναν από μας. Λογικά δεν θα είναι δύσκολο να μεταφερθούν τα στρωσίδια μας».

«Καθόλου» συμφώνησε ο Χάβιλαντ Ταφ.

«Ε, κάν' το λοιπόν!» είπε απότομα η Σελίζ Βάαν.

«Όπως επιθυμείτε» είπε ο Ταφ. «Θέλετε να σας νοικιάσω μια στολή συμπίεσης;»

«Τι;»

Η Ρίκα Ντόνσταρ χαμογελούσε σαρδόνια. «Οι αποθηκευτικοί χώροι δεν είναι συνδεδεμένοι στο σύστημα διατήρησης ζωής» είπε. «Δεν έχουν αέρα, ούτε θέρμανση, ούτε ατμοσφαιρική πίεση. Δεν έχουν καν βαρύτητα».

«Ό,τι πρέπει για σένα» πρόσθεσε ο Κατζ Νέβις.

«Πράγματι» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ.

Πάνω σ' ένα αστρόπλοιο, η μέρα και η νύχτα είναι έννοιες δίχως νόημα, όμως οι αρχαίοι βιορυθμοί του ανθρώπινου σώματος εξακολουθούσαν να έχουν τις ίδιες απαιτήσεις, κι έτσι

η τεχνολογία αναγκάστηκε να προσαρμοστεί. Έτσι, στην Αφθονία, όπως σε όλα τα σκάφη —μ' εξαίρεση τα πολεμικά με τις τριπλές βάρδιες και τα μεγάλα σκάφη των διαστρικών εταιρειών—, υπήρχε κύκλος ύπνου: οι ώρες όπου το σκάφος ήταν βυθισμένο στη σιωπή και στο σκοτάδι.

Η Ρίκα Ντόνσταρ σηκώθηκε από το ράντζο της και, από μακρόχρονη συνήθεια, έλεγξε τον διατηρητή της. Η Σελίζ Βάαν ροχάλιζε δυνατά, ο Τζέφρι Λάιον τινάζοταν και στριφογύριζε, κερδίζοντας μάχες που υπήρχαν μόνο στο κεφάλι του, ενώ ο Κατζ Νέβις ήταν βυθισμένος σε όνειρα πλούτου κι εξουσίας. Το κυβερνοειδές επίσης κοιμόταν, όμως ο δικός του ύπνος ήταν πιο βαθύς. Για ν' αποφύγει τη βαρεμάρα του ταξιδιού, ο Ανιτάς είχε τοποθετήσει τον εαυτό του σ' ένα ράντζο, είχε συνδεθεί με τον υπολογιστή του σκάφους κι ύστερα είχε σβήσει τα συστήματά του. Το τεχνητό κομμάτι του παρακολουθούσε τις λειτουργίες του βιολογικού. Η ανάσα του ήταν αργή σαν την κίνηση ενός παγόβουνου και είχε πολύ σταθερό ρυθμό. Η θερμοκρασία του σώματός του είχε χαμηλώσει και η κατανάλωση ενέργειάς του είχε πέσει σχεδόν στο μηδέν. Παρ' όλα αυτά, οι ακάλυπτοι αισθητήρες από ασημί μέταλλο, που έπαιζαν τον ρόλο των ματιών του, έμοιαζαν μερικές φορές να κινούνται ελαφρά, σαν να παρακολουθούσαν κάποια αόρατη εικόνα.

Η Ρίκα Ντόνσταρ βγήκε αθόρυβα από το δωμάτιο. Στην αίθουσα ελέγχου καθόταν μόνος ο Χάβιλαντ Ταφ. Στους μηρούς του ήταν απλωμένος ο γκριζος γάτος και τα μεγάλα, λευκά του χέρια κινούνταν πάνω στα πλήκτρα του υπολογιστή. Στα πόδια του έπαιζε η μικρότερη, ασπρόμαυρη γάτα, η Λαίλαπα. Είχε πιάσει μια γραφίδα φωτός και τη χτυπούσε πέρα

δώθε στο πάτωμα με τις πατούσες της. Ο Ταφ δεν άκουσε τη Ρίκα Ντόνσταρ να μπαίνει στο δωμάτιο· κανείς δεν άκουγε τη Ρίκα Ντόνσταρ να κινείται, εκτός αν το επιθυμούσε η ίδια.

«Είσαι ακόμη ξύπνιος» είπε ακουμπώντας με την πλάτη στο πλαίσιο της πόρτας.

Ο Ταφ έστριψε το κάθισμά του, γύρισε και την κοίταξε με απάθεια. «Εντυπωσιακό συμπέρασμα» της είπε. «Με βλέπετε να κάθομαι μπροστά σας και ν' ασχολούμαι με τις πολυάριθμες δουλειές και απαιτήσεις του σκάφους μου. Από τα λιγοστά στοιχεία που σας παρέχουν τα μάτια και τα αυτιά σας και με ένα μονάχα άλμα λογικής, καταλήξατε στο συμπέρασμα πως δεν έχω ακόμη κοιμηθεί. Η ικανότητά σας για λογικούς συλλογισμούς είναι αξιοθαύμαστη».

Η Ρίκα Ντόνσταρ μπήκε με νωχελικά βήματα στην αίθουσα ελέγχου κι απλώθηκε στο ράντζο του Ταφ, που εξακολουθούσε να είναι σχολαστικά στρωμένο από τον προηγούμενο κύκλο ύπνου. «Κι εγώ ξύπνια είμαι» του είπε μ' ένα χαμόγελο.

«Ασύλληπτο» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ.

«Πίστεψέ με, Ταφ» είπε η Ρίκα «δεν κοιμάμαι πολύ – δύο με τρεις ώρες κάθε βράδυ. Είναι προσόν για το επάγγελμά μου».

«Αναμφίβολα» είπε ο Ταφ.

«Μέσα σ' ένα σκάφος όμως, είναι λίγο πρόβλημα. Βαριέμαι, Ταφ».

«Θα θέλατε ίσως να παίξουμε μια παρτίδα;»

Εκείνη χαμογέλασε πάλι. «Όχι το ίδιο παιχνίδι όμως».

«Είμαι πάντοτε πρόθυμος να μάθω νέα παιχνίδια».

«Ωραία. Ας παίξουμε τότε ένα παιχνίδι συνωμοσίας».

«Δεν γνωρίζω τους κανόνες».

«Ω, είναι πολύ απλοί».

«Ὡστε ἔτσι. Εξηγήστε μού τους, αν έχετε την καλοσύνη». Το μακρύ πρόσωπο του Ταφ παρέμενε ανέκφραστο και απαθές.

«Δεν θα είχες κερδίσει το τελευταίο παιχνίδι αν η Βάαν είχε συμμαχήσει μαζί μου όταν της το πρότεινα» είπε η Ρίκα σε ήπιο τόνο. «Οι συμμαχίες μπορούν να είναι επικερδείς για όλους τους εμπλεκόμενους, Ταφ. Στην προκειμένη περίπτωση, εσύ κι εγώ είμαστε οι ξέμπαρκοι. Είμαστε στη δούλεψή τους. Αν ο Λάιον έχει δίκιο για το άστρο των λοιμών, οι υπόλοιποι θα μοιραστούν πλούτη που ξεπερνούν τη φαντασία, ενώ εγώ κι εσύ θα λάβουμε απλώς τις αμοιβές μας. Δεν μου φαίνεται και πολύ δίκαιο».

«Το δίκαιο δύσκολα διακρίνεται κι ακόμα πιο δύσκολα κατακτάται» είπε ο Χάβιλαντ Ταφ. «Κι εγώ θα ήθελα η αμοιβή μου να ήταν πιο υψηλή, το δίχως άλλο όμως αυτό ισχύει για πολλούς ανθρώπους. Μολαταύτα, είναι η αμοιβή την οποία διαπραγματεύτηκα και αποδέχθηκα».

«Μπορείς πάντοτε να κάνεις εκ νέου διαπραγμάτευση» του υπέδειξε η Ρίκα Ντόνσταρ. «Μας έχουν ανάγκη – και τους δύο. Σκέφτηκα πως, αν συνεργαζόμασταν, θα μπορούσαν ίσως να... εμ... φανούν πιο πειστικές οι απαιτήσεις μας για μια καλύτερη συμφωνία. Ίσα μερίδια. Μοιρασιά στα έξι. Τι λες;»

«Μια ενδιαφέρουσα ιδέα, με αρκετά πειστικά επιχειρήματα» είπε ο Ταφ. «Πράγματι, κάποιος ενδεχομένως να έλεγε πως είναι επίσης ανήθικη, όμως οι αληθινά εκλεπτυσμένοι άνθρωποι πρέπει να διατηρούν μια κάποια ελαστικότητα στην ηθική τους».

Η Ρίκα Ντόνσταρ μελέτησε για λίγο το μακρύ, κατάσπρω, ανέκφραστο πρόσωπό του κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο δικό της. «Δεν τοιμπάς, Ταφ. Βαθιά μέσα σου, έχεις εμμονή με τους κανόνες».

«Οι κανόνες αποτελούν την ουσία των παιχνιδιών. Θα μπορούσες να πεις πως είναι η καρδιά τους. Δίνουν δομή και νόημα στους συμβολικούς διαγωνισμούς μας».

«Μερικές φορές έχει περισσότερη πλάκα απλώς να κλοτσάς το ταμπλό και να τ' αναποδογυρίζεις» είπε η Ρίκα Ντόνσταρ. «Επίσης, είναι πιο αποτελεσματικό».

Ο Ταφ ένωσε τις άκρες των δαχτύλων του μπρος στο πρόσωπό του. «Παρόλο που δεν είμαι ικανοποιημένος με τη δουλική αμοιβή μου, πρέπει ωστόσο να φέρω εις πέρας το συμβόλαιό μου με τον Κατζ Νέβις. Δεν θα ήθελα να κακολογήσει μελλοντικά ούτε εμένα ούτε την Αφθονία Εξαίρετων Αγαθών σε Τιμές Ευκαιρίας».

Η Ρίκα γέλασε. «Ω, πολύ αμφιβάλλω ότι θα σε κακολογήσει, Ταφ. Για την ακρίβεια, αφού έχεις επιτελέσει τον σκοπό σου και σ' έχει ξεφορτωθεί, αμφιβάλλω πως θ' αναφερθεί σ' εσένα για οποιονδήποτε λόγο». Παρατήρησε με ικανοποίηση πως η τελευταία της δήλωση τρόμαξε αρκετά τον Ταφ ώστε ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια του.

«Πράγματι» είπε εκείνος.

«Δεν σου κεντρίζουν την περιέργεια όλα αυτά; Πού πηγαίνουμε, γιατί η Βάαν και ο Λάιον κράτησαν τον προορισμό μυστικό μέχρι να επιβιβαστούμε και να βγούμε στο διάστημα, γιατί ο Λάιον με προσέλαβε για σωματοφύλακα;»

Ο Ταφ χάιδευε το μακρύ, γκριζο τρίχωμα του Μανιτάρη, όμως τα μάτια του παρέμεναν στραμμένα στο πρόσωπο της Ρίκα Ντόνσταρ. «Η περιέργεια είναι το μεγαλύτερό μου ελάττωμα. Πολύ φοβάμαι πως διακρίνατε το ποιόν μου και τώρα προσπαθείτε να εκμεταλλευτείτε αυτή μου την αδυναμία».

«Η περιέργεια σκότωσε τη γάτα» είπε η Ρίκα Ντόνσταρ.

«Μια δυσάρεστη σκέψη, αλλά εκ πρώτης όψεως ένα μάλλον απίθανο ενδεχόμενο» σχολίασε ο Ταφ.

«Αλλά η ικανοποίηση τη φέρνει πίσω πάντα^{*}» συμπλήρωσε η Ρίκα. «Ο Λάιον γνωρίζει καλά πόσο τεράστιο και πόσο τρομακτικά επικίνδυνο είναι αυτό που κρύβεται πίσω απ' όλη αυτή την ιστορία. Για να πάρουν αυτό που θέλουν, είχαν ανάγκη τον Νέβις, ή κάποιον σαν τον Νέβις. Έχουν συμφωνήσει τη μοιρασιά στα τέσσερα, ωραία και καλά, όμως η φήμη του Κατζ σε κάνει ν' αναρωτιέσαι αν θ' αρκεστεί στο ένα τέταρτο. Η δική μου δουλειά είναι να εξασφαλίσω ακριβώς αυτό». Ανασήκωσε τους ώμους της κι ακούμπησε το χέρι στον διατηρητή με τον οποίο ήταν ζωσμένη. «Άλλωστε, αποτελώ ασφάλεια κι ενάντια σε οποιαδήποτε άλλη επιπλοκή μπορεί να προκύψει».

«Αν μου επιτρέπετε όμως, θα ήθελα να σας υποδείξω πως κι εσείς η ίδια αποτελείτε μια εν δυνάμει επιπλοκή».

Χαμογέλασε παγερά. «Αρκεί να μην το υποδείξεις στον Λάιον» είπε, καθώς σηκώθηκε και τεντώθηκε. «*Σκέψου* το πάντως, Ταφ. Όπως το βλέπω εγώ, ο Νέβις σ' έχει υποτιμήσει. Μην τον υποτιμάς κι εσύ. Επίσης, μην υποτιμάς εμένα. Εμένα ποτέ, ποτέ, μα *ποτέ* μη με υποτιμάς. Θα 'ρθει η στιγμή που θα εύχεσαι να είχες έναν σύμμαχο· κι αυτή η στιγμή πλησιάζει γοργότερα απ' όσο φαντάζεσαι».

* Απόδοση μιας άλλης εκδοχής της παροιμίας από τις αρχές του 20ού αιώνα. (Σ.τ.Μ.)

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΞΙΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΛΑ ΧΕΡΙΑ...

Ή ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ;

Ο Χάβιλαντ Ταφ είναι ένας τίμιος έμπορος του διαστήματος που αγαπάει τις γάτες. Πώς γίνεται λοιπόν εκείνος, ανάμεσα στους χειρότερους εγκληματίες του σύμπαντος, να καταλήξει περήφανος ιδιοκτήτης του τελευταίου διασπορέα, ενός πανίσχυρου σκάφους της θρυλικής Γήινης Αυτοκρατορίας; Όπως και να 'χει, το ισχυρότερο όπλο του γαλαξία βρίσκεται σε καλά χέρια – χέρια που τώρα διαθέτουν την ικανότητα να μεταλλάσσουν και να κλωνοποιούν το γενετικό υλικό χιλιάδων πλασμάτων, εξωγήινων και μη.

Έχοντας αυτό τον μοναδικό εξοπλισμό στη διάθεσή του, ο Ταφ ταξιδεύει από πλανήτη σε πλανήτη, προσφέροντας τη βοήθειά του στους αποίκους... επ' αμοιβή φυσικά. Ορδές θαλάσσιων τεράτων, ένας πλανήτης εθισμένος στην αναπαραγωγή, ένας δικτάτορας που μολύνει τον πληθυσμό με λοιμούς για να πετύχει τους σκοπούς του... Σε καθεμία από αυτές τις περιπτώσεις, το μόνο που χωρίζει τους ανθρώπους από την καταστροφή είναι η επινοητικότητα του Ταφ καθώς και η φήμη του ως ανθρώπου με ακέραιο χαρακτήρα, σ' ένα σύμπαν γεμάτο καθάρματα.

Εικονογράφηση – σχεδιασμός εξωφύλλου:
Γιώργος Δημητρίου

ISBN: 978-618-03-0865-5

9 786180 308655

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80865